

незнаело на какъдѣ и го възвѣрнали да си иже по какъщитѣ; щото до тогава турцитѣ не бѣхж се рѣшили още да свирѣпствоватъ извън мѣрката и да убиватъ българи; но слѣдъ изгонванието на русекитѣ казаци и пожарътъ въ градътъ, тѣй си позволили да правятъ това нѣщо.

Тогавъ мнозина българи, като съзиратъ своето неспосно и безизходно положение, сполучватъ да избѣгнатъ отъ ножътъ и огенътъ на турекитѣ башибозуци, а другитѣ по-вечето да се затворитъ на купъ въ нѣкои по-лични дворове на безупасно ужъ мѣстно, оставатъ въ града и не се заграждатъ отъ войскитѣ и башибозуцитѣ, които бѣхж несполѣ осждени да умржтъ за Божята правда за нѣщо и никакво по Едринекитѣ бѣсилници. Въ това мѣтно врѣме мнозина отъ турцитѣ ходили да си отмѣщаватъ на нѣкои отъ българитѣ по частни и затѣтени кѣщи изъ града, позволили си съ убийство на честнитѣ и мирни граждани отвън и вътрѣ въ двороветѣ имъ, като ги търсели за пари; та слѣдъ отричанieto на туй, прашахж ги на опзи свѣтъ съ куршумитѣ на мартинекитѣ и леворверитѣ си, като правихж разни пакости по крайщата на града, а въ срѣдата му по-вечето се занимавахж съ грабежъ и оберъ на българекитѣ дюкани тѣй щото и слѣдъ тѣя тѣй опасни часове на живота пакъ се намѣрили хора дерзостни да допратятъ жалбитѣ си по нѣкои добри турци съеди до Реуфъ паша (или намѣстника му Мехмедъ черкезъ паша), който да благоволи да запрѣти що годѣ на останалитѣ турски башибозуци, да не правятъ безмѣстни оберѣ на смаетитѣ отъ страхъ българи чрѣзъ войската си, щото мнозина и сполучили да си поизбавятъ и стока и имотъ и други нѣща съ помощта на пашовата войска.

Тѣй безъ да се простирамъ по-вече на дълго и широко да описвамъ страхотитѣ до тъмна вечеря и ирѣзъ самата нощъ, ограничавамъ се пакъ въ по-първитѣ неизходни минути за опасността отъ живота на жителитѣ, на които самото провидѣние е било единъ живъ и дѣйствителенъ истински свидѣтель на отчаеннитѣ имъ вѣкове, охкания, пжшкания, молитви отпращани къмъ небето за помощъ и ми-